

Arrest

nr. 330 284 van 22 juli 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 18 juli 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is kwam op 11 september 2024 aan in België en diende op 16 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 juni 2025 werd verzoeker aangehouden door de lokale politie PZ Antwerpen.

1.3. Op 14 juli 2025 deed verzoeker afstand van de door hem ingediende asielaanvraag.

1.4. Op 16 juli 2025 wordt een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 19.06.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop verdovende middelen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 19.06.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop verdovende middelen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 19/09/2024. Hij deed afstand van zijn asielaanvraag op 14/07/2025.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 19/09/2024. Hij deed afstand van zijn asielaanvraag op 14/07/2025.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 19.06.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop verdovende middelen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Griekenland. Mocht de overname door Griekenland niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Palestina."

2. Ontvankelijkheid

In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek richt op de beslissing tot vasthouding, merkt de Raad ambtshalve dat dit een maatregel van vrijheidsberoving betreft zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op grond van artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht. Voor zover verzoeker zich richt ten aanzien van deze beslissing, is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet-ontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel

39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL – SCHENDING VAN

- DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1_ - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 – ART. 62 VREEMDELINGENWET)

- IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING

- IUO. ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN

- IUO. ART. 74/13 VREEMDELINGENWET

- IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker geen gezinsleven in België zou hebben, dit nochtans volledig onterecht.

De enige nog levende familieleden van verzoeker, zijnde zijn oom en neef, wonen in België.

Verzoeker heeft dit vermeld tijdens zijn gehoor door het CGVS.

Hij heeft eveneens vermeld dat – gelet op zijn jonge leeftijd – het zijn bedoeling was bij zijn oom te gaan wonen.

Desondanks houdt de bestreden beslissing geen enkele rekening met dit feitelijk gezinsleven.

2.

Desondanks artikel 8 van het EVRM als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en aldus dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boulitif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

3.

Terzake kan worden verwezen naar de concrete invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

" Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds"

De Raad van State legt m.a.w. de verplichting aan de Belgische Staat op om te toetsen aan de voorwaarden van art. 8 EVRM.

4.

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt dus overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

5.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

" Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken

onderdaan van een derde land.”

6.

In casu is zelfs geen enkele belangenafweging gemaakt.

De bestreden beslissing vermeldt eenvoudigweg dat verzoeker geen gezinsleven zou hebben in België, omdat hij niet over minderjarige kinderen beschikt.

Dit echter volledig onterecht. Verzoeker is van plan een feitelijk gezin te gaan vormen met zijn oom en neef, zijnde zijn nog enig levend familielid.

7.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

De bestreden beslissing blijft m.a.w. in gebreke een pertinente belangenafweging te maken tussen het recht op het gezinsleven van verzoeker en de toepassing van de Vreemdelingenwet; het wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd hoe het bevel in overeenstemming kan worden gebracht met art. 8 EVRM.

De beslissing bevat geen afdoende motivering nopens het gerechtvaardigd karakter van de inmenging in het gezinsleven. De in de beslissing opgenomen overwegingen rechtvaardigen de inmenging in het gezinsleven niet.

Een schending van art. 8 EVRM iuo. de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen.”

3.2.2. Verzoeker betoogt in het middel *in concreto* dat de beoordeling van het gezinsleven in de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Hij wijst er op dat hij de intentie had een gezin te vormen met zijn oom en neef in België, mede gelet op zijn jonge leeftijd.

De Raad merkt op dat de bescherming die artikel 8 EVRM biedt in beginsel betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu verwijst verzoeker naar ruimere familieleden, met name zijn oom en zijn neef die in België verblijven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van bijzondere banden van afhankelijkheid. Hij verwijst naar zijn jonge leeftijd, doch verzoeker, geboren in 2004, kan als jonge volwassene niet worden beschouwd als zo jong dat louter hierom een band van afhankelijkheid ontstaat.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het

verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoeker heeft verklaard een gezin te willen vormen of een afhankelijkheidsband te hebben met zijn oom of zijn neef. In zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn beschermingsverzoek op 17 januari 2025 verklaarde hij dat zijn gezin in Gaza verbleef en dat hij een neef en een nicht had in België. De neef was nog in procedure en van de nicht kende hij de verblijfplaats niet. In het gehoor door de politie op 19 juni 2025 verklaarde verzoeker geen familie in België te hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus niet dat deze belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te kort schiet.

Het middel is niet ernstig.

3.2.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3.2.2. TWEEDE MIDDEL

- Schending van art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Wet van 29 juli 1991

1.

Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

De bestreden beslissing verwijst enerzijds naar het niet bezitten van een geldige verblijfstitel door verzoeker, alsook naar het vermeend gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker. Beide stellingen worden echter niet – of onjuist – gestaafd in de bestreden beslissing.

a. Nopens het niet in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel

De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.” (eigen onderlijning)

Zoals hierboven reeds vermeld werd verzoeker op 19 juni gearresteerd door de lokale politie PZ Antwerpen n.a.v. feiten van verkoop van verdovende middelen.

Bij aankomst in het Rijk op 19 juni 2024 – zijnde bijna een jaar voor zijn arrestatie – had verzoeker reeds een aanvraag tot internationale bescherming ingediend.

Verzoeker heeft interdaad afstand gedaan van deze aanvraag internationale bescherming op 14 juli 2025 – waarna de thans bestreden beslissing werd genomen.

Desondanks beschikte hij op het ogenblik van zijn arrestatie dus wel degelijk over een geldig verblijfsrecht in België.

Minstens op dit vlak is de bestreden beslissing aldus foutief gemotiveerd.

b. Nopens het gevaar voor de openbare orde

1.

Nopens het vermeende gevaar voor de openbare orde verwijst de bestreden beslissing machinaal naar het feit dat verzoeker door de lokale politie PZ Antwerpen op 19 juni jl. werd gearresteerd n.a.v. feiten van verkoop van verdovende middelen.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar één enkele feit poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom deze voorgaande aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

3.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Verzoeker heeft nog nooit eerder problemen met de Belgische of andere politiediensten gehad.

De feiten werden overigens betwist – verzoeker beweerde ten stelligste dat de verdovende middelen bedoeld waren voor persoonlijk gebruik.

Verwerende partij laat eveneens na te vermelden dat verzoeker na verhoor door de politiediensten door het parket werd vrijgelaten. Klaarblijkelijk was de procureur des Konings minder overtuigd van het gevaar op recidive en/of gevaar voor openbare orde.

4.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker werd tegengehouden door een politiepatrouille maar na verhoor werd vrijgelaten vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden:

niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een eerdere arrestatie besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.”

3.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat het bestreden bevel steunt op zowel artikel 7, eerste lid, 1° (verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) en 3° (wordt door zijn gedrag geachtde openbare orde te schaden) van de vreemdelingenwet. Beide motieven volstaan op zich om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij “op het moment van zijn arrestatie” nog een verzoek internationale bescherming lopende had en aldus nog in het bezit was van een tijdelijk verblijfsdocument. Hij meent dan ook dat het motief onjuist is.

De Raad merkt op dat niet betwist is dat verzoeker op 14 juli 2025 afstand deed van het verzoek om internationale bescherming. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, 16 juli 2025, diende verzoeker dan ook niet langer te worden beschouwd als verzoeker om internationale bescherming en kon hem wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te worden afgegeven. De vermelding dat hij op het ogenblik van zijn arrestatie niet in het bezit was van geldige verblijfsdocumenten moet in dit opzicht worden gelezen als een onnauwkeurigheid. Deze onnauwkeurigheid laat echter de vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing, 16 juli 2025, niet langer in het bezit was van een geldig verblijfsdocument, onaangeroerd. De verwerende partij wordt bijgetreden waar zij er in de nota op wijst dat bedoeld wordt op het moment van zijn vasthouding op 16 juli 2025. Deze onnauwkeurigheid heeft de strekking van de bestreden beslissing dan ook niet beïnvloed.

Waar verzoeker ter terechtzitting benadrukt dat hij reeds bij zijn initiële vasthouding op 19 juni 2025 werd vastgehouden met het oog op verwijdering, merkt de Raad op dat hij hiermee zijn kritiek richt op de beslissing tot vasthouding van 19 juni 2025 (bijlage 39bis). Het betreft hier, zoals hoger reeds opgemerkt, echter een beslissing tot vasthouding waarvoor de raadkamer exclusief bevoegd is.

In het tweede onderdeel voert verzoeker met betrekking tot de schade voor de openbare orde, aan dat de hem verweten feiten niet voldoende ernstig zijn, wat onder meer blijkt uit het feit dat hij niet gerechtelijk werd aangehouden.

De Raad merkt op dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen “schaden”. Een “gewone” schending van de openbare orde kan aldus volstaan. Het is niet betwist dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op verkoop van verdovende middelen. De bestreden beslissing motiveert in dit verband:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 19.06.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop verdovende middelen. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief politieverlag dat zich in het administratief dossier bevindt, en waarin verzoeker uitdrukkelijk wordt geïdentificeerd als verkoper van marihuana (en waarin overigens nog sprake is van andere feiten die echter niet werden opgenomen in de bestreden beslissing). De Raad acht niet kennelijk onredelijk dat wordt besloten dat verzoeker, die zich hoe dan ook irregulier op het grondgebied ophoudt, wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het gegeven dat verzoeker heden niet gerechtelijk is aangehouden doet daar geen afbreuk aan.

Het middel is niet ernstig.

3..3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

C. VERHAERT